

Událost - struktura

Události – i ty nejjednodušší – se v něčem shodují a v něčem jiném odlišují, ale to, co je dělá událostmi, není pouze jejich „vnější“ forma, ale především jejich struktura, zejména pak „vnitřní“ stránka této struktury. Žádné události ovšem nemůže a nesmí chybět specificky její „vlastní“ počátek, a tomu se musíme obzvlášť pozorně věnovat, a to nejen proto, že uniká naší běžné pozornosti (to jen na nízké úrovni pozorování), ale především i našim nejpečlivějším pozorovacím postupům). A podobně žádné události nesmí chybět schopnost založit i udržovat svou integritu, svou vnitřní (a tedy z budoucnosti vždy obnovovanou, vlastně vždy znovu zjednávanou) *sjednocenost v celek*, ovšem v neuzavřený celek, tedy nikoli v „celek“, jehož TÉLOS je předem „dán“ do všech detailů. A proto také pro všechny „vyšší“ typy událostí, tj. vyšší než „primordiální“, platí, že si musí (musely, pokud se už dějí) ustavit svůj vlastní *subjekt* (což lze také vyjádřit tak, že se musí svým vlastním subjektem stát, musí se v něm soustředit jako ve zdroji a opoře své sjednocenosti, celostnosti). S výjimkou těch nejnižších, nejjednodušších událostí jsou, resp. musí všechny vyšší události být *centro-subjektní*, tj. soustředěné, zacentrované do subjektu a teprve odtud, jeho prostřednictvím, ke své vlastní celkovosti, ke své integritě. Subjekt není redukovatelný na „objekt“, dokonce ani na svou předmětnou, objektní stránku (kterou nepochybně – jako pravé jsoucno – má, a která ergo v jistém smyslu „objektivovatelná“ jest). Co však objektivovatelné není, je celé to „pletivo“ či „síťové“ souvislosti a vztahů – pochopitelně skutečných, nikoli jen námi „naměřených“ a „kvantifikovaných“ resp-vůbec pouze „myšlených“ -, které představuje v čase se proměňující, pohyblivou, jakoby „živou“ strukturu, kterou právě v jejím bytostném určení nelze vyzvednout nad čas nebo mimo čas.

(Písek, 090102-2.)